

omsætningen ihjel. Det er klart, at man ved en Række Betalinger, som nu afgøres med Checks paa 4—7—8 Kr. o. s. v., ingenlunde vil finde sig i at betale 5 Øre for hver, idet det betyder, at man i Løbet af Dagen let vil komme op paa 2—3 Kr. i Checkstempler. Hvad gør man i Stedet for? Herefter lader man være at udstede Checks og sender Bud i Banken hver Morgen for at faa kontante Penge udleveret. Det er meget uheldigt for Bankerne, men navnlig ogsaa uheldigt for den højtærede Finansminister, fordi han ikke faar den $1\frac{1}{3}$ Million, han paaregner.

Saa er der endelig den sikkert mest originale Skat — stadig set i Forhold til vore specielle Forhold —, nemlig Skatten paa indenlandsk Tobaksdyrkning. Der have nu nogle stakkels Mennesker, Gaardmænd og Husmænd, faaet en Indtægtskilde, som nogenlunde kan gaa an, og netop som de sidde i Ro og Mag og kunne tjene en Smule Penge, faar den højtærede Finansminister Øje paa dette: Her er nogle Mennesker, som tjene Penge! Øjeblikkelig kommer han med en Skat for — saaledes vil det sikkert gaa — at forhindre det. Jeg forstaar, at det maa have kreperet den højtærede Finansminister, at de saaledes kunne sidde og tjene Penge oven i Købet paa hans Lov. Det er saaledes, at paa de Stier, hvor hans Frihandelsfødder træde, skulde dansk Arbejde og Fortjeneste visne. Og saa netop paa en af de Frihandelsstier, han har lavet, vokser der frodige Tobaksplanter, hvorved nogle Mennesker kunne faa forøget deres Indtægter! Jeg forstaar, at en billig Harme maa have grebet den højtærede Finansminister; thi hvis det — som han med et fortryllende Udtryk siger — var blevet til, hvad det hidtil havde været, en tarvelig Nettfortjeneste eller en Fortjeneste, om hvilken han siger, at det rigtignok er vanskeligt at se, at Driften overhovedet kunde svare Regning, kunde man endda have undt sine Medborgere en saadan tarvelig, lille Netto-Driftsherfortjeneste, som det ligefrem er vanskeligt at faa fat paa og at se; men naar de virkelig have et Arbejde under Hænder, som er frugtbart og giver en anstændig Fortjeneste, er det naturligvis noget, som den ærede Finansminister paa ingen Maade kan tænke sig Tilladeligheden af.

Det, som vil ske ved denne Lov, er det samme, som vil ske ved Checkloven og Teaterloven, at vedkommende Virksomhed vil mere eller mindre visne, blive slaede ihjel. Det vil sige, at ved disse tre

Skatter er der det ejendommelige, at de ikke ville indbringe Penge. Det er en ny og ejendommelig Slags Skatter, som unægtelig ere ganske originalt udtænkte: Skatter, som ikke indbringe Penge, Skatter for deres egen Skyld, Skatter, der nok have de Bivirkninger, som Skatter under normale Forhold have, at gøre Fortrød o. s. v., men som ikke opfylde Skatters egentlige Formaal, at bringe Penge ind. Disse nye og ejendommelige Skatter, som man kunde kalde Neergaardske Skatter, ere særlige for dansk Finansvidenskab, og det vil være interessant at se dem herefter føjede ind i Teorien som en ny Opdagelse.

Se vi imidlertid paa de øvrige Skatter, som ere foreslaede, Skat paa Forlystelser, Jernbanetakstforhøjelsen, som ogsaa delvis har Karakteren af en Skat, og endelig Stempelafgiften, maa jeg, idet jeg vender tilbage til mine Bemærkninger om Skattesystemet, som maa ses i sin Helhed, sige, at til Bedømmelsen af disse Skatter hører netop Kendskab til, hvorledes Finansministeren overhovedet har tænkt sig, at det danske Skattesystem herefter skal ordnes. I saa Henseende staar Højre paa et noget andet Standpunkt end det, som blev accentueret af det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard). Det ærede Medlem slutte det, om jeg saa maa sige, raat. Det ærede Medlem var lutter Begejstring over disse Skatter, var saa oplyst ved dem, var „plus royaliste que le roi“. Han gik saa vidt for at takkes Ministeriet, at han paatog sig Ansvaret for det nuværende Regeringssystems Fortidsynder. Det er dog at drive det vel vidt, jeg synes, at naar det ærede Medlem nu faar Lejlighed til at gøre alle de Fejl med, som Regeringen agter at begaa i kommende Tider, kunde han gerne have ladet dem beholde deres Fortids Synder.

Højre ønsker for sit Vedkommende at støtte Regeringen i dens Bestræbelser for at faa dækket Underskuddet paa regulær Maade. Det ønsker, at det skal ske ved Afgifter af forskellig Karakter, og man kan da, naar man undersøger disse Skatter i Forhold til det bestaaende Skattesystem, komme til at nære nogen Tvivl om Hensigtsmæssigheden af netop disse Skatter. Der er tvende Maader, paa hvilke man kan paalægge Skat. Man kan gaa direkte til Indtægten, man kan gaa til Omsætningen og endelig til Forbruget. For saa vidt man gaar til Indtægtsskatter, har man den Ulempe, som jeg tidligere har tilladt mig at fremhæve i Tinget, at en Indtægts-